

svinde ind til intet at være værd. Det er den gamle Betragtning, at een Spurv i Haanden er bedre end ti paa Taget, og det er i Virkeligheden den Betragtning, der ligger til Grund for al Akkordlovgivning.

Vi har her i Landet en Tvangsakkordlov af 1905. Den er udmærket affattet for sin Tid, og den har vist sig overordentlig anvendelig for Byerhvervene, især for Handel og Industri. Men denne Tvangsakkordlovgivning af 1905 har en afgjort Mangel, og det er den, at Pantekreditorerne ikke omfattes af den. Det er ikke saaledes, at man ikke har haft Øje for dette Forhold, tværtimod, Ud-kast til Lov om Tvangsakkord udenfor Konkurs udarbejdedes af en ved kgl. Resolution af 28. August 1902 nedsat Kommission, og i denne Kommission rejstes hele Spørgsmaalet om Pantekreditorernes Stilling til en Tvangsakkord. Jeg skal ikke, hvis Diskussionen om det Lovforslag, jeg har forelagt, ikke gør det nødvendigt, komme nærmere ind paa de Betragtninger angaaende Pantevæsenet, som der anstilledes, men blot ganske kort sige, at der var et Mindretal i Kommissionen, som klart havde Øje for, at det kunde ikke gaa an at lade Pantegælden være uberørt af en Tvangsakkord og lade den staa, saaledes at Pant-haveren kunde holde sig helt udenfor, men bagefter, naar Akkorden var sluttet, kunde gøre sin Panteret gældende og derved omstøde det hele, thi saa bliver Fremtiden helt utryk for Akkordhaveren, for den oprindelige Debitor. Man siger navnlig derom i Mindretalsbetænkningen: „Et væsentligt Formaal for en Akkord er nemlig, at Skyldneren ved at erholde en virkelig Ordning af sine Gældsforhold sættes i Stand til at fortsætte sin Forretningsvirksomhed paa en sund Basis“. Det, siger man, kan han jo ikke, naar Pant-haveren til enhver Tid kan falde over ham, og derfor er det aldeles nødvendigt, hvis man skal have en Akkordlovgivning, som kan bringe en Ejer af en Landejendom til at sidde trygt paa sin Ejendom i Fremtiden, at man drager Pant-haverne ind under Akkordlovgivningen paa en forstandig og hensynsfuld, men dog virksom Maade. Desværre var der i denne Kommission et Flertal, som gik imod at drage Pant-haverne med ind under denne Lovgivning, og Resultatet blev derfor, at Loven af 1905 ikke kom til at omfatte Pant-haverne. Følgen deraf har været, at medens man i Byerne for Handel og Industri har dannet aldeles udmærkede Kreditorforeninger, som gennemfører Tvangsakkorder, og i Spidsen for hvilke der staaer Mænd, som i Aarenes Løb

har vundet stor Erfaring og Indsigt paa dette Omraade, og som behandler disse Sager med stor Dygtighed, staaer vor Landbo-stand fuldkommen udenfor hele Akkord-systemet. Vore Landbrugere har dog ellers vist en saa overordentlig stor Evne til at organisere sig, saa det er klart, at der maa være en aldeles tvingende Grund til, at Landbrugerne er helt udenfor denne i sig selv gode Lovgivnings Virkninger, og Grunden er den, at det kan ikke hjælpe en Jordbruger noget som helst, at han faar Akkord med sine løse Kreditorer, naar han ikke ogsaa kan faa en Ordning med sine Pantekreditorer; uden Mulighed for at faa Akkord med Pantekreditorerne, d. v. s. de sidste Pantekreditorer, kan det slet ikke hjælpe noget at forsøge at gennemføre en Tvangsakkord for Landejendomme. Derfor har vi ogsaa i §§ 37—41 givet Regler, ifølge hvilke Akkord kan komme til at omfatte Pantekreditorerne. Jeg og mine Medfor-slagsstillere har haft den Glæde, at de Mænd, godt skolede i det praktiske Liv, rige paa Erfaringer, som udenfor Rigsdagen har taget Anledning til at udtale sig om dette Spørgsmaal, nemlig Cheferne for, saa vidt jeg ved, de to største Kreditorforeninger her i Landet, har givet disse Bestemmelser angaaende Pantevæsenet deres uforbeholdne Tilslutning.

Dernæst maa jeg fremhæve ved Lovforslaget, at der i §§ 6—8 er stillet Forslag om en langt hurtigere Ordning af en Akkord end den, man kan opnaa igennem den egentlige Tvangsakkord, idet man, hvor alle Kreditorerne eller mindst 90 pCt. af dem slutter sig til en Akkord, kan faa denne afgjort straks. Dette, tør jeg sige, er en praktisk og nyttig Foranstaltning, og jeg tror, den vil vise sig saa meget mere praktisk, som man, naar denne Foranstaltning staaer aaben, i Regelen ikke vil komme til den egentlige Tvangsakkord, idet Kreditorerne, naar de ved, at der kan slutes en Akkord paa denne Maade, og at de enkelte Kreditorer kan blive overstemt af de 90 pCt. af Kreditorerne, ikke ofte vil gøre Modstand. Jeg tror, at de Regler, der der er indført om en hurtig summarisk Akkord, vil vise sig at være dem, der kan føres ud i Livet, at være dem, der vil blive mest anvendt og blive de nyttigste baade for Debitorer og Kreditorer.

I § 63 er der en Regel om Likvidation, som jeg maa fremhæve som værende af stor Vigtighed. Ifølge den ordnes det hele uden Omkostninger, saa at Debitor kan gaa fra Ejendommen med den mindst mulige Gæld. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup udtalte fra